

En måned igjen: Valg, nei! Revolusjon, ja!

Det borgerlige valget kulminerer med valgdagen 11. september, og det er nå altså en måned til dette. Tjen Folket Media har publisert en rekke tekster om den politiske situasjonen i Norge og om nødvendigheten av aktiv valgboikott.

I vår tid har boikotten av de borgerlige valgene en strategisk karakter. Dette er ikke bare en taktikk kommunistene anvender seg av, fordi det ikke finnes noen «bra partier» å velge mellom. De borgerlige valgene er for lengst gjennomskuet av store deler av massene, særlig de dypeste og fattigste av disse. Det borgerlige demokratiet er i krise, noe vi finner talende eksempler på i en rekke land. Det er ingenting å hente i disse valgene, annet enn å korrumpes og gjøres til en del av et råtnende system.

Videre kaster opportunistene blår i øynene på folk, når de hevder at det kan oppnås seire gjennom valget. Imperialismens utvikling styres ikke av valg, men av harde økonomiske realiteter og klassekamp. Valgene og den borgerlige statens institusjoner er ikke en arena for klassekamp, men bare, og knapt nok det, en arena for drakamp og forhandlinger mellom ulike representanter for og fraksjoner av borgerskapet. Samtlige partier representerer borgerskapet i dette sirkuset. De ulike fargene og nyansene uttrykker kun ulike nyanser og særinteresser innad i borgerskapet, for eksempel mellom privat og statlig kapital.

I dag ser vi en regjering som ikke engang evner å mønstre entusiasme fra sine egne medlemmer og lokalpolitikere. De stikker, under Støres udugelige ledelse, stadig kjepper i sine egne hjul. Regjeringen har tidligere skapt krise i Arbeiderpartiet på Sørlandet, gjennom sitt driv for å oppløse Kristiansand kommune. Nå har de skapt krise i Senterpartiet og

Arbeiderpartiet i Finnmark, ved å gå inn for elektrifisering av Melkøya. Disse upopulære sakene har bare føyd seg inn i en lang serie problemer regjeringen har skapt for seg selv og sine partiapparater. Innlandet, hvor disse to partiene er svært dominerende ved valg, kan i dagens flomsituasjon tjene som en illustrasjon på hvordan disse partiene ser ut til å drukne i folkelig misnøye allerede ved begynnelsen av valgkampen.

Likevel fremstår både SV og partiet Rødt som støttepartier for regjeringspartiene. I alle store byer ønsker SV og Rødt forpliktende samarbeid med Arbeiderpartiet, samt De Grønne og Senterpartiet. Om disse partiene til sammen fortsatt kan mønstre flertall i noen av disse byene, noe som slett ikke er sikkert med dagens målinger, vil SV og Rødt ende som støttepartier for Arbeiderpartiets ordførere. Dette samtidig som de på Stortinget inngår i den tverrpolitiske fronten for NATO-våpen til Ukraina.

Med andre ord ligger forholdene godt til rette for en aktiv revolusjonær valgboikott.